

længere tid eller kortere tid, og jeg tror, at det har været situationen i forbindelse med den beslutning, som regeringen her har skullet træffe. Nærmere kan jeg af mange forskellige grunde jo ikke gå ind på den argumentation.

Jeg har ikke yderligere bemærkninger til hr. Frank Dahlgaard. Hr. Frank Dahlgaard er også i gang med sin Europadebat fra denne talerstol, og det har jeg ikke nogen kommentarer til.

Ulla Tørnæs (V):

Formelt set skal jeg vel takke statsministeren for besvarelsen af den her stillede forespørgsel, men jeg må ærligt tilstå, at jeg, da jeg lyttede til statsministerens besvarelse, nærmest følte mig hensat til en forelæsning på Københavns Universitet eller et andet sted. Det var en lang snak om statsretlige præmisser og i og for sig også en historisk gennemgang af, hvad der egentlig er foregået i Europa.

Det er jo interessant nok, men det er i og for sig ikke så meget det, selve forespørgslen handler om. Jeg manglede en konkret stillingtagen fra statsministeren og dermed også statsministerens egen holdning til den beretning, som nu er afgivet af Det Udenrigspolitiske Nævn. Men ak, livet som statsminister består af svære valg, op til 20 eller 30 hver dag, som forhenværende statsminister Poul Schlüter har sagt det, store og små, og nogle er besværlige, færre er meget lette, andre fortryder man måske senere.

I Venstre håber vi, at statsministerens beslutning om at indføre diplomatiske sanktioner mod Østrig er en af den slags, statsministeren har fortrudt – fortrudt, fordi et bredt flertal i Folketinget inklusive regeringspartierne i beretningen fra Det Udenrigspolitiske Nævn klart og tydeligt kritiserer regeringens optræden, fortrudt, fordi sanktionerne mod Østrig i bund og grund bygger på et helt og aldeles fejlagtigt grundlag, hvor demokratiets spilleregler på uacceptabel vis er sat ud af kraft af de 13 regeringsledere.

I Venstre glæder vi os over Det Udenrigspolitiske Nævns præcisering af grundlovens § 19, stk. 3, og nævnslovens § 2, om, i hvilket tilfælde regeringen netop skal rådføre sig med Folketingets Udenrigspolitiske Nævn. Selv om det volder statsministeren visse kvaler at erkende, at der er begået alvorlige fejl i denne sag, er det glædeligt, at et bredt flertal i Folketinget er enig om, i hvilke tilfælde man skal rådføre sig med Det Udenrigspolitiske Nævn forud for større udenrigspolitiske beslutninger. Med den-

ne beretning kan selv statsministeren ikke længere være i tvivl om den gældende fortolkning af grundlovens § 19, stk. 3.

Samtidig er beretningen fra Det Udenrigspolitiske Nævn en sønderlemmende kritik af statsministerens håndtering af hele Østrigsagen. Et enigt Folketing er ikke i tvivl om, at indførelsen af sanktioner mod Østrig er en så alvorlig og vidtgående beslutning, at regeringen burde havde rådført sig med Nævnet. Tydeligere kan det ikke siges, må jeg sige til statsministeren.

Et flertal i Folketinget er ikke i tvivl: Regeringen har tilsidesat Folketinget og optrådt uansvarligt, men statsministerens egne kommentarer til Det Udenrigspolitiske Nævns beretning tyder desværre på, at statsministeren går med næsen så højt i sky, at den klare advarsel, som Folketinget med beretningen har givet regeringen, ikke har gjort synderligt indtryk på statsministeren. Den foragt for Folketinget skal jeg naturligvis beklage dybt.

I Venstre har vi hele tiden ment, at det var i orden at udtrykke misbilligelse af Jörg Haiders udtalelser om nazisme. Det har vi selv gjort, da vi i starten af 1990'erne sagde fra og ekskluderede Frihedspartiet fra det liberale selskab i Europa og internationalt. Vi er under ingen omstændigheder enige i den politik, Jörg Haider står for, men derfra og så til at indføre diplomatiske sanktioner mod Østrig, fordi FPÍ er blevet medlem af den østrigske regeringskoalition, er helt ude af proportioner. Der er ikke foregået noget som helst, vi kan tillade os at pege fingre ad; tværtimod er alle demokratiets spilleregler nøje fulgt.

De færreste forstår derfor, hvordan en magtfuldkommen europæisk elite arrogant kan tillade sig at blæse på, hvad indbyggerne i Østrig fuldt demokratisk har besluttet sig for at gøre, og danskerne forstår slet ikke, hvordan Østrigsanktionerne harmonerer med de samme politisk korrekte kredses ivrige fastholden af ønsket om dialog med alverdens forbryderiske regimer. Der er slet ingen sammenhæng mellem reaktionerne over for Østrig og så reaktionerne over alvorlige overtrædelser af menneskerettigheder i f.eks. Kina, Iran, Libyen og Cuba. Det er indlysende, at den folkelige opbakning til de 14 regeringslederes sanktioner mod Østrig er særdeles begrænset.

Nu, hvor vi med beretningen fra Det Udenrigspolitiske Nævn har slået fast, at regeringen skulle have rådført sig med Folketinget, bør vi